

Svenska Dagbladet, 30 april 1902

Polisen och gatuuppträderna. Ordningmakten om sitt förhållande till massan.

Den utförliga polisrapporten angående gatuuppträdandena söndagarna de 13 och 20 dennes och förhören med de häktade blef i går tillgänglig. Vi lämna här nedan en sammandragen redogörelse för den allmänna beskrifningen öfver händelsernas förlopp, som däri förekommer.

Den 20 april

[---]

Sedan mötet var slut, strömmade massorna ned utefter Engelbrektsgatan under sång samt upphäfvande af rop och tjut. [---]

Uppträdandena å Jakobs torg.

Omkring kl. 5.15 e. m. framvältrade folkhoppen med fart från Kungsträdgården in på Jakobstorg, där teten under larm och vrål styrde rakt på polisstyrkan. Poliskommissarien Ernst Lundbäck förde befälet på platsen; då folket syntes från poliskedjan, gafs order till denna om afstängning af platsen; poliskommissarien Lundbäck med öfrigt befäl gick framför kedjan folkhoppen till mötes, ljudeligen tillropande folket ”stanna icke, utan gå åt Jakobs gatan”, ”skingra er”; samma tillrop riktades åt hopen af öfrigt å platsen varande polisbefäl och poliskonstaplar, äfven genom tecken med händerna hänvisades folket att taga vägen öfver Jakobs gatan eller Västra Trädgårdsgatan. Några få personer lydde, och genom tillsägelsen hejdade sig folkhoppen för öfrigt ett ögonblick; ur hopen ropades: ”Är vi inte fritt folk, bort med polisen”, ”lefve allmänna rösträtten” o. s. v., o. s. v.; de främst bland hopen stående böjde sig framåt med knutna upplyftade händer, därigenom tydligen gifvande tillkänna sin afsikt att springa på poliskedjan för att spränga den och sålunda komma in på Gustaf Adolfs torg. Vid anblicken här af drog sig polisbefälet tillbaka till poliskedjan och hopen stormade omedelbart fram mot kedjan, trängande och pressande mot polismännen; mängden trängde på bröst mot bröst emot polismännen, med händerna försökande trycka dem tillbaka eller med armbågarna och sidan före för att skjuta undan de polismän som kunde stå i vägen; polismännen höllo emot hopen med sina händer och sina kroppar allt vad de orkade, men pressades emellertid tillbaka; kedjan sviktade och ett tjugotal personer lyckades tränga sig igenom afstängningen; det blef tydligt, att afstängningen ej kunde hållas;

De riksbekanta första gräsliga Gatustriderna i Stockholm mellan poliserna och folket, angående allmän rösträtts införande i Sverige

Ute vid Lill-Jans

Söndagen den 19 April 1902 [sic!] voro två kompakta folkströmmar i rörelse. Den ena passerade strandvägen utåt i det dubbla syftet att njuta af det vackra vårvädret och bese hästutställningen på Djurgården. Den andra var huvudstadens arbetare på väg till demonstrationen för allmän rösträtt.

Marschen från Lill-Jans till staden.

Demonstrationsmötet var slut. Och nu började återtåget till hufvudstaden. Som en flod, hvilken brutit sina fördämningar, svämmade denna väldiga människomassa ut öfver slätten nedanför skogen. [---]

Nedför Engelbrektsgatan fortsatte alltså tåget. Redan uppe vid Lill-Jans plan hade de första hurraropen under tåget börjat och de fortgingo sedan oafbrutet. Massan hade tydligen behov af att ge sig tillkänna som demonstranter och därför hurrade man omväxlande med att en stump ur Arbetets söner togs upp af någon mer eller mindre musikalisk sångare. Det var inte precis skolade röster som stämde i, men meningen vara lika god och man klämde gladeligen i på den gamla melodien ”Upp genom luften”. När sången slutat passade någon på att ropa ”Lefve den allmänna rösträtten”, och så hurrades det – naturligtvis inte af hela massan, som likt en bred, svart flod välde [sic!] ned för gatan. Demonstrationerna voro mera lokala och framför allt absolut fredliga. Så uppfattades de äfven af alla dem som utan minsta skynt till fruktan sågo genom de öppna fönstren ned på tåget. [---]

Sammanstötningen på Jakobs torg

Uppåt Arsenalsgatan kom, som sagdt, tåget, men vid hörnet af Bengt Carlsson hus, midt emot Operan, hejdades det. Ett femtiotal konstaplar lyste tvärs öfver gatan i dubbla linjer. Massan hejdades. Men den vann i styrka, tätade och trängde på. Man trodde ett ögonblick att poliskordongerna skulle brista.

Svenska Dagbladet, 30 april 1902

Polisen och gatuuppträderna. Ordningmakten om sitt förhållande till massan.

Den utförliga polisrapporten angående gatuuppträdandena söndagarna de 13 och 20 dennes och förhören med de häktade blef i går tillgänglig. Vi lämna här nedan en sammandragen redogörelse för den allmänna beskrifningen öfver händelsernas förlopp, som däri förekommer.

Uppträdandena å Jakobs torg [fortsättning].

då våldsamheterna från folkmassans sida blefvo alltmer elakartade, gaf befälet order att draga sablarna; polismännen drogo nu sina sablar, höjde dem, och skakade dem i luften, hödljudt tillropande folkmängden: ”tillbaka, tillbaka, gå Jakobskatan!”.

De främsta bland folkhopen studsade vid anblicken af sablarna, men störtade efter något eller några ögonblick ånyo fram mot poliskedjan, därvid ur mängden hördes uppmuntrande ord och yttranden såsom ”de där pekstickorna ska’ ni ej vara rädda för, ty de kunna ej göra oss någon skada” samt uppmaningar till polisen att vika för hopen såsom ”betänk hvad ni gör, utgjut intet blod, tänk att det är folk”; dessutom hördes allehanda glåpord mot polismännen, en del bland de anstormande hade käppar i händerna och utdelade med dessa käppar slag mot polismännen.

Efter någon stunds handgemäng, därunder sablarna användes mot folkhopen, dock hufvudsakligen med fistsidan, vek hopen tillbaka. Den blef dock under tjut, glåpord och svagare anlopp stående framför poliskedjan, medan de bakom kommande vikit upp mot Jakobskatan, dit strömmen gick utan svårighet. Hittills hade 2 personer blifvit anhållna.

De riksbekanta första gräsliga Gatustriderna i Stockholm mellan poliserna och folket, angående allmän rösträtts införande i Sverige

Ute vid Lill-Jans

Söndagen den 19 April 1902 [sic!] voro två kompakta folkströmmar i rörelse. Den ena passerade strandvägen utåt i det dubbla syftet att njuta af det vackra vårvädret och bese hästutställningen på Djurgården. Den andra var huvudstadens arbetare på väg till demonstrationen för allmän rösträtt.

Sammanstötningen på Jakobs torg [fortsättning]

Då sågo de i bakre leden helt plötsligt sablar svängas öfver mängden. Man uppfattade inte tydligt hvad som försiggick der framme, men man anade det af den vilda panik som uppstod. Menniskor kommo störtande tillbaka i ursinnig fart under utrop, hvari bestörtning, rädsla och förbittring voro blandade. Mest fruktande att bli nedtrampade i trängseln skyndade många undan, medan skrån och rop hördes från de främre leden. Taflan saknade, trots sitt allvar, sina tragikomiska poänger, Vi sågo till exempel en ung man, som likblek af sinnesrörelse vrålade med stentorsstämma: Man mördar våra barn, man mördar våra qvinnor – reminiscensen från Brüssel var uppenbar.

Polissablarna hade, som sagdt, kommit fram. De cirklade först litet uppe i luften, sänktes så småningom, och en och annan i de första demonstrationsleden dubbades blå öfver axlarna eller blodig om panna och kund. Käppar svängdes och knäcktes och här och hvar gjorde en och annan af de träffade en volt och rullade kring i dammet.

Den påträngande styrkan var tillbakalagen, men en stark förbittring uppstod i leden, och det hurrades och skrånades mer än någonsin. Ingen förstod hvarför vägen här skulle spärras, när man förra söndagen haft sin fulla frihet att tåga fram. Förhållandet lär emellertid varit att ordningmakten befarat att demonstranterna istället för att vika af till höger och taga Folkets hus som slutmål skulle från Gustaf Adolfs torg vända åt venster öfver Norrbro och göra kungliga slottet till slutlig vallfartsort. På dylika farhågor tydde äfven den om kring 50 man starka piket från högvakten som var utställd vid norra mynningen af bron.

Man må ha haft grundade anledningar att befara en sådan utgång eller ej, därom kunna vi ej ännu yttra oss, men faktum är att denna afspärning efter allt att döma gaf upphof till efterföljande kravaller och excesser.

Svenska Dagbladet, 30 april 1902

Polisen och gatuuppträderna. Ordningmakten om sitt förhållande till massan.

Den utförliga polisrapporten angående gatuuppträdandena söndagarna de 13 och 20 dennes och förhören med de häktade blef i går tillgänglig. Vi lämna här nedan en sammandragen redogörelse för den allmänna beskrifningen öfver händelsernas förlopp, som däri förekommer.

Någon kort stund, knappt 5 minuter, efter första anloppet stormade hopen ånyo an mot poliskedjan, som äfven nu tvangs att draga sablarna. Massan använde käppar och projektiler, såsom stenar, buteljer, galoscher etc. mot poliserna. Anloppet som var synnerligen segt och långvarigt, öfvervanns först sedan t. f. polismästaren som kommit tillstädes, beordrat fram ett par ridande poliser, som pressade sina hästar med sidorna mot massorna, för att maka dem undan.

Under det sistnämnda anloppet samt under den därpå följande rensningen af Jakobstorg anhöllos åtskilliga personer, åtgärder som merendels föranledde bredvidstående att med våld söka fritaga de anhållna, hvilket äfven lyckades i åtskilliga fall. Det tog en tid af omkring en half timme, innan allt var lugnt på Jakobstorg. Huru många som sårades under uppträdet, har ej kunnat utrönas; polismännen på platsen iakttog endast 2 á 3 personer, som blödde; så vidt bekant, sårades ingen svårt; ingen person låg sårad på gatan.

[---]

De riksbekanta första gräsliga Gatustriderna i Stockholm mellan poliserna och folket, angående allmän rösträtts införande i Sverige

Ute vid Lill-Jans

Söndagen den 19 April 1902 [sic!] voro två kompakta folkströmmar i rörelse. Den ena passerade strandvägen utåt i det dubbla syftet att njuta af det vackra vårvädret och bese hästutställningen på Djurgården. Den andra var huvudstadens arbetare på väg till demonstrationen för allmän rösträtt.

En liten flock af förtruppen trängde sig sig [sic!] genom poliskedjorna, men hör rop ur massan: ”framåt!” ”bryt kedjan!” Menniskovågen svällde och tycktes vara färdig att kasta sig fram och spränga och bräcka den hindrande vallen, då två arbetarledare framträdde och lyckades besvärjastormen. Men lugnet varade endast några ögonblick, massan trängde på ännu en gång, och nu uppstod en villervalla som man dess bättre under många år ej behöft se i Stockholm.

Sablarna flögo ur skidorna, men mörbultade hvarandra med käppar och en ung, tilltagsen krabat syntes till och med bearbeta sin polisantagonist med en upphittad galosch. De blanka vapnen träffade väl mest med flatsidan men skuro äfven här och hvar med eggen, så att kläder rispades, hattar genomhöggos och flera personer blesserades. Det hela räckte endast några ögonblick, menniskoströmmen drog sig tillbaka igen och nu gjorde polisen sin skörd.

Inemot 20 personer arresterades och affördes till högvakten i Arffurstens palats. Slagfältet, om man så får kalla det, var beströdt med hattar, mössor, galoscher och sönderbrutna käppar, paraplyer, buteljer m. m.

[---]

Svenska Dagbladet, 30 april 1902

Polisen och gatuuppträderna. Ordningmakten om sitt förhållande till massan.

Den utförliga polisrapporten angående gatuuppträdandena söndagarna de 13 och 20 dennes och förhören med de häktade blef i går tillgänglig. Vi lämna här nedan en sammandragen redogörelse för den allmänna beskrifningen öfver händelsernas förlopp, som däri förekommer.

Kring Folkets hus.

Alldeles detsamma, som skett vid Jakobs torg, inträffade vid Barnhusgatan, då folkmassorna utefter Drottninggatan kommo strömmande under sång, rop och skrån, mot Folkets hus. Poliskedjan vid Barnhusgatans mynning hindrade tillträdet dit. Man ansåg sig här redan ha utan anlitan af sablar öfvervunnit det värsta anloppet, då en person bland den del af hopen, som förts norrut upp till Adolf Fredriks kyrkogata, vände tillbaka mot poliskedjan, höjde armarna i luften, ropande högljudt: ”kamrater, framåt till Folkets hus, framåt till Folkets hus”, samt stormade ned mot poliskedjan, följd dels af den del af hopen, som blifvit undandrifven, dels af skaror, som strömmade till från söder. I det längsta sökte poliserna hålla skarorna tillbaka utan vapen, men sedan kedjan trängts några meter tillbaka på Barnhusgatan och en del personer lyckats genombryta kedjan såg man sig nödsakad att draga sablarna och när anblicken af dessa ej afskräckte mängden, utan den fortfarande trängde på användes de hufvudsakligen med flatsidan mot massan, som så småningom vek tillbaka; från andra håll tillkommo ungefär samtidigt polismän och nu rensades Drottninggatan framför Barnhusgatan.

Omedelbart efter tumultet iaktogs af polismännen en á två i hufvudet sårade män, oberäknadt en man som af fyra civila personer bars Barnhusgatan ned in i Folkets hus; så vidt är känt, skadades ingen allvarsamt.

Samtidigt med det detta anlopp skedde, kom en annan mängd från Kungsgatan och Tunnelgatan in på Vasagatan och drog denna norrut för att sålunda komma in på Barnhusgatan till Folkets hus. Äfven här spärrades vägen af en poliskedja, framför hvilken hopen stannade under skrik och vrål. Man hörde rop sådana som: ”framåt”, ”det måtte vara en smal sak att tränga sig igenom”, ”nu gå vi på” och ”den där djäfvulen, som sitter till häst, skall slås ned” (afseende en ridande inspektionskonstapel). Strax efter det mängden bildats framför kedjan, stormade mängden vid minst två tillfällen fram mot kedjan under rop ”gå på”, ”slå ned polisen” och ”framåt” och under alla tecken att trots polisens befallning åt mängden att skingra sig och trots polisens motstånd mot anstormningen vilja med våld spränga kedjan; samtidigt kastades mot polismännen stenar och käppar. Vid ett par tillfällen måste polismännen draga sablarna, men behöfde ej använda dem i ty att endast anblicken af sablarna kom mängden att draga sig tillbaka.

Mängden blef här stående under flera timmar, trots uppmaningar af polisbefälet och riksdagsman Branting att skingra sig. Flera gånger anhöllos bland den samlade mängden sådana personer, som gjort sig skyldiga till synnerligen våldsamt och trotsigt uppträdande; vid sådana tillfällen anföllos de polismän, som verkställde åtgärden, merendels af de kringstående, som stormade fram under våldsamheter mot polismännen eller ryckande och slitande i den anhållne och som ett par gånger äfven lyckades fritaga de anhållne. Några sårade förekommo ej på denna plats. [---]

De riksbekanta första gräsliga Gatustriderna i Stockholm mellan poliserna och folket, angående allmän rösträtts införande i Sverige

Ute vid Lill-Jans

Söndagen den 19 April 1902 [sic!] voro två kompakta folkströmmar i rörelse. Den ena passerade strandvägen utåt i det dubbla syftet att njuta af det vackra vårvädret och bese hästutställningen på Djurgården. Den andra var huvudstadens arbetare på väg till demonstrationen för allmän rösträtt.

Till Folkets hus

Massorna hade trängts tillsammans i mynningen till Vestra Trädgårdsgatan. Snart nog satte sig tåget emellertid här åter i rörelse och marscherade under hurrarop fram på den trånga Jakobs gatan, hvars vägar till Gustaf Adolfs torg afspärrats af polis. Först när man kommit in på Vasagatan kunde lederna fritt utveckla sig och tåget företedde sig ej heller här samma öfverväldigande och imponerande anblick som på Engelbrekts gatan och Jakobs gatan. Trottoarerna voro garnerade af en mängd åskådare, bland hvilka märktes flera första och andra kammar-ledamöter.

De första trupperna af demonstranter funno Barnhusgatan, som leder fram till Folkets hus, afspärrad af poliskonstaplar och beriden polis. Massan pressade sig intill poliskordongen och jernstaket till Norra bantorget samt backen i nedre delen af Uplandsgatan.

För hvarje minut blef folkmassan allt större och större och trycket på poliskedjan allt starkare. Flera af de senare anländande demonstranterna klättrade öfver läroverkets staket och skyndade till norra längan af gallerräcket. På Barnhusgatan hade åtskilliga personer lyckats samla sig alldeles utanför Folkets hus. För att lugna människoskaran, som blef allt oroligare för hvarje sekund, yttrade hr Sven Persson några ord till massan från en öfre balkong på Folkets hus. Några minuter derefter tog redaktör Hj[almar] Branting till orda i samma syfte från den stora balkongen omedelbart öfver entréen. Talaren hade emellertid knappast hunnit att yttra att dagens demonstration efter allt att döma försiggått ”i ordningens tecken”, förrän ett formligt tjut hördes från massan: ”Polisen drar blankt på Drottninggatan”! Och de personer som lyckats komma innanför poliskedjan började springa bort mot östra gatukorsningen.

Svenska Dagbladet, 30 april 1902

Polisen och gatuuppträderna. Ordningsmakten om sitt förhållande till massan.

Den utförliga polisrapporten angående gatuuppträdandena söndagarna de 13 och 20 dennes och förhören med de häktade blef i går tillgänglig. Vi lämna här nedan en sammandragen redogörelse för den allmänna beskrifningen öfver händelsernas förlopp, som däri förekommer.

Öfverfall å polisbefäl och poliser

Stadsfiskal Stendahls förhållande till uppträderna beskrifves i rapporten på följande sätt:

Omkring kl. 6,15 e. m. blef den å Barnhusgatan sig uppehållande mängden af andre polisintendenten W. Tamm högljudt uppmanad skingra sig och begifva sig från platsen.; denna tillsägelse åtlyddes ej; i stället opponerade sig en kvinna (fru Kata Dahlström) mot tillsägelsen, hvarvid hon och äfven andra personer anhöllos; härunder begaf sig stadsfiskal Stendahl in i hopen för att hjälpa en polisman men blef öfverfallen med käppslag, hvarjämte försök äfven gjordes att rycka om kull honom. Ungefär samtidigt kastades en mängd stenar mot polismännen å Barnhusgatan från mängden å skolgården. Med anledning af hvad sålunda förekommit, uppmanades mängden å skolplanen att skingra sig och aflägsna sig från platsen; då denna tillsägelse icke åtlyddes, utan möttes med hån och tjut, beordrades åtskilliga polismän, bl. a. två ridande poliskonstaplar, att rensa gården, därvid en person anhöllos.

Vidare berättas om en del separata anfall på polisen, å Norra bantorget samt den midt emot liggande delen af Vasagatan hade under eftermiddagens lopp ej funnits någon polisbevakning, utan mängden hade här fått husera ganska fritt; bland annat hade en skara, i spetsen för hvilken gick en sedermera anhållen person, rusat omkring hit och dit på platsen jämväl tvärs öfver där befintliga planteringar. Omkring kl. half 8 e. m. begåfvo sig konstaplarna nr 141 Altahr och 144 Frisk från Barnhusgatan öfver torget fram mit vägundergången vid Norra stationen i afsikt att vidare fortsätta till Kungsholmen; de öfverföllos emellertid i närheten af vägundergången af nyss nämnda skara, som börjande under skrik och oväsen förfölja dem och kasta sten mot dem; Altahr träffades af en sten i ryggen, hvarjämte en okänd civil man, som vid tillfället befann sig i deras närhet, träffades af en sten i nacken och störtade till marken; konstaplarna skyndade undan mot Vasagatan, förföljda af skaran. Ungefär samtidigt härmed blef konstapeln nr 57 Törner å Vasagatan i närheten af Tunnelgatan öfverfallen med käpp.

Härefter följer en beskrifning på de redan förut kända operationer, hvarigenom längre fram på aftonen gatorna rensades af poliskedjor och ridande poliser. Under rensningen blef en ridande poliskonstapel med häst omkullstörtad af en person som genast anhöllos. Sedan gatorna och platserna i närheten af Folkets hus sålunda blifvit rensade och ganska folktomma, strömmade omkring kl. 12 på natten en mängd människor från Folkets hus ut på Barnhusgatan, där de stannade utanför sagda byggnad och där då från mängden hördes hurrarop och skrik; polisbevakningen på platsen vid tillfället var obetydlig; dess tillsägelser om lugn och tystnad hörsammades icke; med anledning därpå beordrades dit en polisstyrka, som rensade gatan.

De riksbekanta första gräsliga Gatustriderna i Stockholm mellan poliserna och folket, angående allmän rösträtts införande i Sverige

Ute vid Lill-Jans

Söndagen den 19 April 1902 [sic!] voro två kompakta folkströmmar i rörelse. Den ena passerade strandvägen utåt i det dubbla syftet att njuta af det vackra vårvädret och bese hästutställningen på Djurgården. Den andra var huvudstadens arbetare på väg till demonstrationen för allmän rösträtt.

Massorna skingras

Vid 10-tiden hade massorna äntligen börjat glesna och hurraropen kommo mindre tätt. Polisen tycktes nu tiden vara inne för en effektiv rensning af platsen. Alla gator i närheten af Folkets hus spärrades af polis till häst och fots och all trafik, utom spårvägstrafik i riktning till demonstrationsplatsen stoppades. De vid Folkets hus stationerade ridande poliserna påbörjade så en rörelse från centrum ut till periferien, sakta drifvande de nu nästan uteslutande af nyfikna åskådare – till stor del damer – bestående skarorna framför. Det hela gick nu helt lugnt och gemytligt, till och med under halft skämtsamt samspråk med polisen, som styrde sina gångare upp på trottoarerna och bland annat trängde in en talrikare publik på Vasa-automaten än denna väl någonsin förr haft. Långsamt gick tåget ned för Vasagatan, och det behöfdes till slut blott ett par konstaplar för att drifva framför sig demonstrationens spillror fram till Centralplan, der folket mestadels beskedligt skingrade sig. Vid half 1-tiden indrogs äntligen de sista poliskedjorna. [---]

Svenska Dagbladet, 30 april 1902

Polisen och gatuuppträderna. Ordningsmakten om sitt förhållande till massan.

Den utförliga polisrapporten angående gatuuppträdandena söndagarna de 13 och 20 dennes och förhören med de häktade blef i går tillgänglig. Vi lämna här nedan en sammandragen redogörelse för den allmänna beskrifningen öfver händelsernas förlopp, som däri förekommer.

De enskilda förhören

ingå så i detalj, att vi ej vilja trötta ut våra läsare med referat öfver desamma, särskildt som vi ju förut i korthet omnämmt hvar och en häktad och de förseelser, för hvilka han anklagas. Dessutom har utredningen i saken ej fortskridit längre, än att 12 af de häktade eller först anhållna personerna, däribland fru Kata Dahlström, sluthörts, under det rapportens undertecknare, stadsfiskal L. Stendahl, anhåller om uppskof hvad saken rör öfriga häktade personer. Lämpligast torde kanske ock vara att ingå på dessa detaljredogörelser först då saken kommer inför domstol.

Då bland de 12 sluthörda personerna häktade drängen Karl Emil Jonsson, järnsvarfvaren Karl Viktor Westergren, bryggeriarbetaren Karl Johan Lundahl och järnarbetaren Filip Viktor Emanuel Ackerman äro bofasta personer och då sakens tillbörliga utredning i hvad som angår dem ej nu kunna hindras, hemställer stadsfiskal Stendahl vördsamt att de måtte frigifvas.

De riksbekanta första gräsliga Gatustriderna i Stockholm mellan poliserna och folket, angående allmän rösträtts införande i Sverige

Ute vid Lill-Jans

Söndagen den 19 April 1902 [sic!] voro två kompakta folkströmmar i rörelse. Den ena passerade strandvägen utåt i det dubbla syftet att njuta af det vackra vårvädret och bese hästutställningen på Djurgården. Den andra var huvudstadens arbetare på väg till demonstrationen för allmän rösträtt.

Stämningen på qvällen

Klockan half 10 färdades vi Vasagatan framåt från Klaratrakten, ideligen mötande spridda folkhopar och par om par samtalande.

- Det var hemskt – att polisen kan bära sig åt så – huru många ä' döda? – dom har burit bort massor till Sabbatsberg – jag höll på att bli kullriden – jag var nära att bli sabelhuggen – jag hade aldrig trott, att sådant kunde försiggå i Stockholm.

Ungefär så föllo uttrycken från de mötande. Stämningen var tydligen i allra högsta grad upphetsad.

Vid Kungsgatan stod en stark poliskedja, och det jade sina svårigheter att komma igenom. På nämnda gatra, mellan Vasa- och Drottninggatorna, tycktes emellertid flera flockar ligister fritt få förfara, med skrån och oljud gata upp och gata ned, sjungande "Arbetets söner" och "Kväsarvalsen".

Oupphörligt uppträdde i folksamlingarna snyggt klädda karlar, hvilka armbågade sig fram parvis och bearbetade omgifningens vador och axlar med bastanta "promenadpåkar". De talade busspråk, men kunde ändå icke, att döma efter dräkt och ålder, vara ligister, åtminstone ej af det species, som polisen i det närmaste lyckats utrota. Gynnande af ordningsmaktens engagemang med demonstranterna, fingo de hela dagen och qvällen drifva sitt ofog utan näpst.

Prof på deras arbete!

Käpprapp.

- Aj! Hva' slåss ni för?

- Rör på galoscherna, buse, annars ska' f-n- ta dej!

Nya käpprapp.

Den slagne faller får en släng i förbifarten, medan paret aflägsnar sig att blåmärka andra, som råka stå i vägen.

Här och där böljade folk på gatan och mellan dem syntes poliser.

[---]